Zbiór Orzeczeń

POSTANOWIENIE SĄDU (szósta izba)

z dnia 12 lutego 2026 r.*

Skarga na bezczynność – Wniosek o wydanie nakazu – Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych – Brak reprezentacji skarżącego – Nieusunięcie braków – Oczywista niedopuszczalność

W sprawie T-404/25

Miguel Ángel Navarro Fernández, zamieszkały w Madrycie (Hiszpania), który reprezentował sam siebie,

strona skarżąca,

przeciwko

Parlamentowi Europejskiemu,

strona pozwana,

SĄD (szósta izba),

w składzie: P. Škvařilová-Pelzl (sprawozdawczyni), prezeska, I. Nõmm i R. Pezzuto, sędziowie,

sekretarz: V. Di Bucci,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

wydaje następujące

Postanowienie

1 W skardze opartej w istocie na art. 265, 278 i 279 TFUE skarżący, Miguel Ángel Navarro Fernández, wnosi do Sądu, po pierwsze, o stwierdzenie, że Parlament Europejski niezgodnie z prawem zaniechał nakazania Komisji Europejskiej wszczęcia przeciwko Królestwu Hiszpanii postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego ze względu na ciągłe pogarszanie stanu sieci Natura 2000 na obszarze gminy Arganda del Rey (Hiszpania), po drugie, o nakazanie Parlamentowi podjęcia działania w maksymalnym terminie jednego miesiąca poprzez przekazanie sprawy Komisji lub, tytułem żądania ewentualnego, poprzez samodzielne wniesienie przeciwko niej skargi na bezczynność, po trzecie, o nakazanie Komisji

* Język postępowania: hiszpański.

przeprowadzenia kontroli na miejscu, po czwarte, o zwrócenie się do Komisji o wezwanie Królestwa Hiszpanii do pilnego i natychmiastowego przyjęcia środków ochrony fizycznej odnośnie do skarżącego i jego rodziny, i po piąte, o przyjęcie środków tymczasowych.

Co do prawa

2 Zgodnie z brzmieniem art. 126 regulaminu postępowania, jeżeli skarga jest oczywiście niedopuszczalna, Sąd może na wniosek sędziego sprawozdawcy w każdej chwili orzec postanowieniem z uzasadnieniem, bez dalszych czynności procesowych.

3 W niniejszej sprawie Sąd uznaje, że akta sprawy wystarczająco wyjaśniają okoliczności zawisłej przed nim sprawy, i postanawia, w zastosowaniu art. 126 regulaminu postępowania, orzec bez dalszych czynności procesowych.

4 Należy przypomnieć, że w art. 19 akapity trzeci i czwarty statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, mającym zastosowanie do postępowania przed Sądem zgodnie z art. 53 tego statutu, przewidziano dwie odrębne i kumulatywne przesłanki dotyczące reprezentacji przed sądami Unii Europejskiej stron niewymienionych w art. 19 akapity pierwszy i drugi tego statutu, zwanych stronami „nieuprzywilejowanymi”. Zgodnie z pierwszą przesłanką, ustanowioną w art. 19 akapit trzeci tego statutu, strony te muszą być „reprezentowane przez adwokatów lub radców prawnych”. Zgodnie z drugą przesłanką, ustanowioną w art. 19 akapit czwarty tego statutu, jedynie adwokat lub radca prawny uprawniony do występowania przed sądem państwa członkowskiego lub innego państwa będącego stroną Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym (EOG) może reprezentować lub wspomagać stronę przed sądami Unii [wyrok z dnia 4 września 2025 r., Studio Legale Ughi e Nunziante/EUIPO, C-776/22 P, EU:C:2025:644, pkt 49; postanowienie z dnia 30 października 2025 r., Arasteh/Komisja, C-590/25 P(R), niepublikowane, EU:C:2025:861, pkt 10].

5 Z orzecznictwa Trybunału wynika, że pierwsza z kumulatywnych przesłanek, przewidziana w art. 19 akapit trzeci statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, polegająca na obowiązku, aby strony nieuprzywilejowane były „reprezentowane przez adwokatów lub radców prawnych”, nakłada na strony nieuprzywilejowane zakaz „samoreprezentacji” przed sądami Unii, co oznacza, że strony te w żadnym wypadku nie mogą być reprezentowane przez siebie same [wyrok z dnia 4 września 2025 r., Studio Legale Ughi e Nunziante/EUIPO, C-776/22 P, EU:C:2025:644, pkt 58, 59; zob. także postanowienie z dnia 30 października 2025 r., Arasteh/Komisja, C-590/25 P(R), niepublikowane, EU:C:2025:861, pkt 11].

6 Ponieważ ani statut Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, ani regulamin postępowania przed Trybunałem, ani regulamin postępowania przed Sądem nie przewidują żadnego odstępstwa lub wyjątku od tego zakazu, wniesienie skargi podpisanej przez samego skarżącego nie może w żadnym wypadku wystarczyć do wniesienia skargi do sądów Unii, i to nawet jeśli skarżący jest adwokatem uprawnionym do występowania przed sądem krajowym [zob. wyrok z dnia 4 września 2025 r., Studio Legale Ughi e Nunziante/EUIPO, C-776/22 P, EU:C:2025:644, pkt 60 i przytoczone tam orzecznictwo; zob. także podobnie postanowienie z dnia 30 października 2025 r., Arasteh/Komisja, C-590/25 P(R), niepublikowane, EU:C:2025:861, pkt 11].

7 W niniejszej sprawie, nawet jeśli skarżący powołuje się na swój status adwokata uprawnionego do występowania przed sądami hiszpańskimi, należy stwierdzić, że na wniesionej przezeń skardze znajduje się wyłącznie jego podpis.

8 Jednakże z orzecznictwa wynika również, że biorąc pod uwagę powagę konsekwencji, jakie wynikają z naruszenia art. 19 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w odniesieniu do strony skarżącej, a mianowicie stwierdzenie nieodwracalnej niedopuszczalności jej skargi, oraz w braku zawarcia w statucie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej i w regulaminie postępowania wskazówek, które wskazywałyby na coś przeciwnego, Sąd powinien, jeśli uzna, że zakaz „samoreprezentacji" przed nim nie jest przestrzegany, i przed stwierdzeniem niedopuszczalności skargi, wezwać stronę skarżącą do wyznaczenia nowego adwokata (zob. podobnie wyrok z dnia 4 września 2025 r., Studio Legale Ughi e Nunziante/EUIPO, C-776/22 P, EU:C:2025:644, pkt 75–79 i przytoczone tam orzecznictwo).

9 W niniejszej sprawie sekretariat Sądu w dniu 21 października 2025 r. skierował do skarżącego pierwszy wniosek o usunięcie braków skargi, mający za przedmiot wyznaczenie nowego przedstawiciela, zgodnie z wymogami określonym w art. 19 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Skarżący odpowiedział pismem, w którym nie wyznaczył pełnomocnika, ale wyjaśnił, że występuje samodzielnie. W dniu 20 listopada 2025 r. prezeska szóstej izby postanowiła nie włączać tego pisma do akt sprawy.

10 W tym samym dniu sekretariat Sądu skierował do skarżącego drugi wniosek o usunięcie braków skargi, w tym samym przedmiocie co ten poprzedni. Skarżący nie ustosunkował się do tego wniosku.

11 W braku usunięcia braków w wyznaczonym terminie skargę należy odrzucić jako oczywiście niedopuszczalną.

W przedmiocie kosztów

12 Ponieważ niniejsze postanowienie zostaje wydane przed doręczeniem skargi Parlamentowi oraz przed poniesieniem przezeń jakichkolwiek kosztów, wystarczy orzec, że strona skarżąca pokrywa własne koszty zgodnie z art. 133 regulaminu postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (szósta izba)

postanawia, co następuje:

1) Skarga zostaje odrzucona jako oczywiście niedopuszczalna.

2) Miguel Ángel Navarro Fernández pokrywa własne koszty.

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 12 lutego 2026 r.

Sekretarz
V. Di Bucci

Prezeska
P. Škvařilová-Pelzl